

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. П. 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П. ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ангелина Бисеркова

при участието на секретаря Елена Пашова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Гражданско дело № 20231230100784 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от „ИН. Ф.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. В. бул.“Сл.“ № ***, СГРАДА МОЛ В., Тяло *, ет.* в качеството на частен правоприемник на „П.И.Б.“ АД, ЕИК ****, действащо чрез адвокат Н. Д. М. с адрес град С. ул.“Р. П. К.“ № *, ет.* срещу К. Г. П., ЕГН ***** от град П., ул.“Ц.С.“ № * и К. Х. П., ЕГН ***** от град П., ул.“Ц.С.“ № *, в качеството на солидарни длъжници, която молба обективира положителни установителни иски за вземанията, за които е издадена Заповед по чл.417 ГПК за изпълнение на парично вземане с № 9664 /11.12.2020 г. по ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на Районен съд –град П., а именно:

4 576,21 /четири хиляди петстотин седемдесет и шест евро и двадесет и един евроцента/ евро, представляваща просрочена главница, дължима по Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, ведно със законната лихва върху сумата, считано от постъпване на заявлението в съда – 08.12.2020 г. до погасяване на вземането;

4 724,14 /четири хиляди седемстотин двадесет и четири евро и четиринадесет евроцента/ евро, представляваща непогасена възнаградителна

лихва, дължима на основание Раздел II, т.4 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, дължима за периода от 01.01.2012 г. до 25.11.2020 г.;

3 418,63 /три хиляди четиристотин и осемнадесет евро и шестдесет и три евроцента/ евро, представляваща обезщетение за забава на просрочени плащания, дължими на основание Раздел II, т.10 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, за периодите от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и 14.05.2020 г. до 25.11.2020 г.;

15,25 /петнадесет евро и двадесет и пет евроцента/ евро, представляваща законна лихва върху главницата, начислена за периода от 26.11.2020 г. до 07.12.2020 г.;

12,27 /дванадесет евро и двадесет и седем евроцента/ евро, представляваща разходи по кредита за връчване на покани.

Твърди се в молбата, че по силата на Договор за цесия, сключен на 15.12.2021 г. между „П.И.Б.“ АД в качеството на цедент и „И.Ф.“ ООД в качеството на цесионер, последното е придобило в цялост пакет от изискуеми вземания на цедента, заедно с всички привилегии, обезпечения и други принадлежности, включително изтекли лихви, в т.ч. вземанията по Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, сключен между „П.И.Б.“ АД в качеството на кредитодател и Хр. К.ов П., ЕГН ***** в качеството на кредитополучател. Твърди, че кредитът е обезпечен с поръчителство от К. Г. П., ЕГН ***** , съгласно Договор за поръчителство от 26.09.2011 г. и К. Х. П., ЕГН ***** , съгласно договор за поръчителство от 26.09.2011 г. Сочи, че за цесията е издадено потвърждение от Банката.

Ищецът твърди, че на 26.11.2020 г. е настъпила предсрочна изискуемост на задълженията по гореописания договор за кредит, а на 08.12.2020 г. е издадена процесната заповед за изпълнение, поради което отговорността на ответниците като поръчители не е погасена по давност на основание чл.147, ал.1 ЗЗД.

Сочи, че срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК длъжниците К. Г. П. и К. Х. П. са подали възражение в срок, във връзка с което заявителят – в качеството на частен правоприемник на кредитора по процесния договор за кредит, е уведомен от заповедния съд за

възможността да предяви установителен иск за вземанията си по заповедта.

Твърди се в молбата, че на 26.09.2011 г. „П.И.Б.“ и Хр. К.ов П., ЕГН ***** са сключили Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260. За обезпечаване вземанията на кредитора по договора на 26.09.2011 година „П.И.Б.“ АД е сключила договор за поръчителство с К. Г. П., ЕГН *****, както и Договор за поръчителство от 26.09.2011 г. с К. Х. П., ЕГН *****.

Сочи се, че по силата на процесния договор за кредит на Хр. К.ов П. е предоставен кредит в размер на 4 600 евро. Последният се задължил по силата на постигнатите договорености - Раздел II, т.4 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260/26.09.2011 година, да заплати на кредитодателя годишна лихва в размер на базовия лихвен процент на банката за евро, увеличен с надбавка от 8.51 пункта. Соци се, че към датата на сключване на договора БЛП на банката е в размер на 7.99 %. Твърди се, че плащания, дължими, но неизвършени в срок поради недостиг на авоар по разплащателна сметка на кредитополучателя в банката, се отнасят в просрочие и се олихвяват с договорения лихвен процент по Раздел II, т.4 от Договора, плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ датата на падежа на съответната вноска, независимо от това дали падежът е в неработен ден / Раздел II, т.10 от Договора/.

Ищецът твърди, че на 28.09.2011 г. отпуснатият кредит е изцяло усвоен, еднократно, по банкова сметка, открита на името на кредитополучателя в Банката.

Сочи се, че по силата на процесните договори за поръчителство, ответниците се задължили солидарно да отговарят за изпълнението на задълженията на кредитополучателя по Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260/26.09.2011 година.

Ищецът твърди, че крайният срок на погасяване на всички задължения по предоставения кредит е настъпил на 01.10.2021 г., като плащанията е следвало да се правят съгласно Погасителен план, Приложение № 1, неразделна част от договора.

Твърди се, че процесният договор за кредит е сключен при условията на чл.298, ал.1, т.1 от ТЗ, като с подписването му кредитополучателят е декларирал, че са му представени и е запознат с Общите условия на Банката

за кредити на физически лица и приема прилагането им при уреждане на отношенията между него и Банката във връзка със сключване и изпълнение на процесния Договор.

Ищецът твърди, че процесния договор за кредит е бил частично обслужван. Сочи, че кредитът е в просрочие считано от 01.01.2012 г. – общо 3 264 дни към 08.12.2020 г. /дата на подаване на заявлението по чл.417 ГПК в съда/.

Ищецът твърди, че във връзка с просрочието на кредита до кредитополучателя и поръчителите са изпратени уведомления, като уведомлението до К. П. е връчено лично на 01.10.2020 г., а на другите двама адресати – при условията на чл.47 ГПК, чрез залепване на уведомления. Твърди, че на длъжниците е предоставен седемдневен срок от получаване на уведомителното писмо, да погасят всички просрочени задължения, в противен случай Банката ще обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем.

Ищецът твърди, че в указания срок кредитополучателят и поръчителите не са погасили просрочените задължения по процесния договор за кредит, поради което на основание т.10.1.2, б.„а“ във връзка с т.10.1 от раздел X на Общите условия на „ПИБ“ АД, Банката е обявила кредита за предсрочно изискуем в пълен размер, считано от 26.11.2020 г.

Ищецът твърди, че просрочените и неплатени суми по Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260/26.09.2011 година са в общ размер 12 746,50 евро, от която:

4 576,21 /четири хиляди петстотин седемдесет и шест евро и двадесет и един евроцента/ евро, представляваща просрочена главница, ведно със законната лихва върху сумата, считано от постъпване на заявлението в съда – 08.12.2020 г. до погасяване на вземането;

4 724,14 /четири хиляди седемстотин двадесет и четири евро и четиринадесет евроцента/ евро, представляваща непогасена възнаградителна лихва, дължима за периода от 01.01.2012 г. до 25.11.2020 г.;

3 418,63 /три хиляди четиристотин и осемнадесет евро и шестдесет итри евроцента/ евро, представляваща обезщетение за забава на просрочени плащания, за периодите от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и 14.05.2020 г. до 25.11.2020 г.;

15,25 /петнадесет евро и двадесет и пет евроцента/ евро, представляваща

законна лихва върху главницата, начислена за периода от 26.11.2020 г. до 07.12.2020 г.;

12,27 /дванадесет евро и двадесет и седем евроцента/ евро, представляваща разходи по кредита за връчване на покани. Сочи, че това са вземанията, за които ответниците като поръчители по процесните договори са осъдени солидарно за заплатят на ищеца, с процесната заповед за изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист, издадени въз основа на извлечение от счетоводните книги на „ПИБ“ АД по ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на РС-П.

Ищецът сочи, че въз основа на процесните заповед за изпълнение и изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20218910400083 по описа на ЧСИ М.К., рег. № *** на КЧСИ, с район на действие –ОС Бл.

Ищецът сочи, че е уведомен за подадени от поръчителите-солидарни длъжници възражения срещу заповедта за изпълнение, както и за възможността да предяви установителен иск за вземанията в едномесечен срок като довнесе дължимата държавна такса.

С горното обосновава правния си интерес от предявяване на претенциите.

Ищецът претендира съдебни разноски в заповедното и исково производства. Прави доказателствени искания. Представя писмени доказателства, препис от исковата молба и доказателствата за ответника.

В законоустановения срок всеки от ответниците депозира чрез пълномощник /адв. К. П./ писмен отговор с идентични възражения и доводи. Ответниците не оспорват сключването на релевираните в исковата молба сделки. Твърдят, че уговорената в раздел 4 от ОУ едностранна промяна на договорния лихвен процент е нищожна поради неравноправие и противоречие с добрите нрави. Твърдят, че процесните клаузи не съдържат достатъчно ясна и разбираема за потребителя информация за условията и начина на изменение на размера на лихвения процент по договора за кредит. Същите съдържат неравноправни уговорки по смисъла на чл.143, т.10 и т.12 ЗЗП, тъй като дават възможност на банката да увеличи едностранно лихвата във вреда на потребителя. Твърди, че с посоченото се създава неравновесие в правата и задълженията на страните по договора за кредит, като поставят задължението на потребителя /кредитополучателя в зависимост от определянето на съдържанието на едно понятие само от банката и противоречат на принципа на добросъвестност. Ответната страна твърди, че

спорните клаузи не са уговорени индивидуално и като такива са нищожни. Считат, че в случая не са налице предвидените в закона изключения /чл.143, ал.3, т.1 вр.чл.143, т.10 и т.12 ЗЗП, чл.144, ал.2, т.1 вр. чл.143, т.10 ЗЗП/. Ответната страна релевира възражение за недействителност на процесния договор за кредит поради нарушения на императивните норми в чл.11, ал.1, т.9, т.10, т.11, т.12, т.20 от ЗПК. Считат, че в случая нормата на чл.23 от ЗПК е неприложима по отношение на поръчителя П.. Релевират доводи, съгласно които недействителността на договора за кредит не влече недействителност на договора за поръчителство, но посленият не поражда своето действие, тъй като не съществува основно/главно задължение. Ответниците релевират възражение за несъществуване на претендираното вземане поради изтекла погасителна давност. Считат, че вземането за главница е погасено с изтичане на петгодишна давност по чл.110 ЗЗД, изчислена от датата на съответната погасителна вноска по кредита. Твърдят, че в случаите когато вземането на банката е разсрочено на отделни погасителни вноски, изискуемостта на съответната част от главницата настъпва в различни моменти по силата на постигнатото от страните съгласие, което е закон за тях. В тази връзка считат, че претендираните от ищеца вземания за главница съобразно погасителните вноски по договора за кредит изискуеми преди 08.12.2015 г., също и лихви изискуеми преди 08.12.2017 г. са погасени по давност.

С горното ответниците обосновават искане за отхвърляне на предявените искове като недоказани и неоснователни. Претендират съдебни разноски.

По делото са събрани писмени доказателства - ч гр.дело № 1320/2020 година по описа на Районен съд-П. Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, ОУ на „ПИБ“ АД за кредити на физически лица, Договор за поръчителство от 26.09.2011 г. /2бр./, Покана изх. № 202-10/02.01.2020 г. по описа на „ПИБ“ АД чрез ЧСИ М.К. рег. № *** с район на действие ОС-Бл. Уведомление до К. Г. П. от 15.09.2020 г., Покана изх. № 202-11/02.01.2020 г. по описа на „ПИБ“ АД чрез ЧСИ М.К. рег. № *** с район на действие ОС-Бл. фактура № 0200008646/21.10.2020 г., Договор за цесия от 15.12.2021 г. , Приложение № 1, Уведомление по чл.99, ал.3 ЗЗД /2 бр./, Потвърждение за цесия от 20.12.2021 г. По искане на ищеца е назначена съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице е изслушано в съдебно заседание, заключението е приобщено към доказателствената съвкупност по делото.

В съдебно заседание ищецът не се представлява. Депозира чрез пълномощник писмено становище по хода и по съществото на делото. Релевира подробни доводи, с които обосновава искане за уважаване на предявените искове като доказани и основателни. Претендира съдебни разноски, представя списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответниците адвокатско възнаграждение.

Ответниците не се явяват в съдебно заседание, не се представляват. Депозират чрез пълномощник писмено становище, с което не правят доказателствен искания. Пледират за отхвърляне на претенциите като неоснователни по наведените в отговорите на исковата молба доводи и възражения. Претендират съдебни разноски в исковото и заповедното производство, съгласно списък по чл.80 ГПК.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства – поотделно и в съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а събраните писмени доказателства : Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит, ОУ на „П.И.Б.“ АД за кредити на физически лица, Погасителен план към Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година установиха по несъмнен начин възникването на релевираното от ищеца облигационно правоотношение, по силата на което „П.И.Б.“ АД е предоставила на Хр. К.ов П., ЕГН *****/кредитополучател/ банков кредит в размер на 4 600 евро по разплащателна сметка IBAN *****/ за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредитна карта с № 41РКО-А-1318822.08.2008 г. и по договор за кредитна карта с № 022СС-Р-000378/04.09.2008 г. /съгласно раздел I, чл.1 от договора/. Страните по сделката уговорили срок за усвояване на кредита –до 30.09.2011 г. / раздел I, чл.2 от договора/, както и краен срок за погасяване на кредита 01.01.2021 г. / раздел I, чл.3/. Съгласно чл.4 от договора страните уговорили задължение за кредитополучателя да заплаща на банката годишна възнаградителна лихва в размер на Базовия лихвен процент /БЛП/ на Банката в евро /който към момента на сключване на договора е 7,99% съгласно цитираната клауза от договора/, увеличен с надбавка от 8,51 пункта, а при забава на дължимите плащания страните уговорили олихвяване на същите / дължимите плащания/ с договорения лихвен процент по чл.4 плюс

наказателна надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ падежа на съответната вноска /чл.10 от договора/. Съгласно Погасителен план кредитополучателят следва да извърши 120 равни месечни погасителни вноски, всяка с размер 79,31 евро, включваща главница и лихва, с падеж 01-во число на съответния месец, считано от 01.11.2011 г. до 01.10.2021 г. Съгласно Раздел X, т.10.1.2, б.„а“ от ОУ на „ПИБ“ за кредити на физически лица, неразделна част от процесния договор за кредит, Банката има право да обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем с писмено предизвестие до кредитополучателя за срок, определен от Банката, в случай че кредитополучателят не извърши което и да е плащане по договора /не осигури авоар по разплащателната сметка/ повече от 5 работни дни след датата, на която е станало изискуемо. С клаузата на т.4.4 от ОУ на банката, страните са уговорили възможност банката да извършва едностранна промяна на размера на годишния лихвен процент, уговорен в договора и съответно – на размера на погасителната вноска, определен с погасителния план, представляващ неразделна част от договора.

Страните не спорят, а събраните писмени доказателства - Договор за поръчителство от 26.09.2011 г. /2 бр./ установиха по несъмнен начин възникване на облигационна връзка между банката и поръчителя К. Х. П., ЕГН *****, респективно Банката и К. Г. П., ЕГН *****, по силата на която всяко от посочените физически лица е поело задължението да отговаря за изпълнението на задълженията на кредитополучателя Хр. К.ов П., ЕГН ***** за главница, лихви, такси, комисионни и разноски, произтичащи от отпуснатия на последния банков кредит съгласно Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит /съгласно чл.1 от Договор за поръчителство от 26.09.2011 г./.

От приетото заключение на ССЕ се установи по делото, че на 29.09.2011 г. уговореният с Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година банков кредит е усвоен еднократно, с прехвърляне на сумата от 4 600 евро по банкова сметка с IBAN *****, открита в „П.И.Б.“ АД на името на кредитополучателя Хр. К.ов П.. Вещото лице сочи, че за периода по погасителния план Банката е прилагала размер на БЛП 7,99 % като същият /БЛП/ не е променян / за периода на погасителния план/. Страните не спорят, а съгласно съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните и необорена от останалите доказателства по делото, която съдът изцяло

кредитира с доверие като компетентна и обективна, извършените в периода 28.09.2011 г. до изготвяне на заключението /19.12.2023 г./ погашения на задълженията на кредитополучателя по процесния договор за кредит са в общ размер 159,01 /сто петдесет и девет евро и един евроцент/ евро, с която сума са погасени както следва: 23,79 евро главница, 134,86 евро възнаградителна лихва и 0.36 евро наказателна лихва.

Съгласно заключението дължимите и непогасени към датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем – 26.11.2020 г., са в размер както следва: 4 576,78 евро главница и 134,86 евро възнаградителна лихва или общо сумата от 4 724,14 евро. Наказателната лихва за същия период, при съобразяване на чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020 г., е в размер 3 418, 63 евро, от която сума 3 380,91 евро за периода от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и 37,72 евро за периода от 14.05.2020 г. до 26.11.2020 г.

Съгласно експертното заключение размерът на дължимите и непогасени към 08.12.2020 г. /дата на подаване на заявлението, въз основа на което е образувано ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на Районен съд-гр.П. задължения на кредитополучателя, възникнали по силата на Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит, е :

4 576,21 евро главница; 4 724,14 евро възнаградителна лихва, начислена за периода от 01.01.2012 г. до 25.11.2020 г.; 3 418,63 евро наказателна лихва, начислена за периода от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и от 14.05.2020 г. до 25.11.2020 г.; 15,25 евро законна лихва за периода от 26.11.2020 г. до 08.12.2020 г.; 12,27 евро разноси за връчване на покани или в общ размер 12 746,50 евро.

Вещото лице сочи като размер на дължими и непогасени към 19.12.2023 г. /дата на изготвяне на заключението/ задължения на кредитополучателя, възникнали по силата на Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит, както следва: 4 576,21 евро главница; 4 724,14 евро възнаградителна лихва, начислена за периода от 01.01.2012 г. до 25.11.2020 г.; 3 418,63 евро наказателна лихва, начислена за периода от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и от 14.05.2020 г. до 25.11.2020 г.; 15,25 евро законна лихва за периода от 26.11.2020 г. до 08.12.2020 г.; 1 543,68 евро законна лихва за периода от 08.12.2020 г. до 14.12.2023 г.; 12,27 евро разноси за връчване на

покани или в общ размер 14 290.18 евро.

Съгласно заключението на вещото лице дължимата и непогасена главница по процесния договор за банков кредит за период пет години преди датата на депозиране на процесното заявление, а именно за периода от 08.12.2015 г. до 08.12.2020 г. е в размер на 2 746,78 евро, а дължимата и непогасена възнаградителна лихва по процесния договор за банков кредит за период три години преди датата на депозиране на процесното заявление, а именно за периода от 08.12.2017 г. до 25.11.2020 г. е в размер на 937,22 евро.

Експертът сочи, че размерът на базовия лихвен процент, прилаган в случая от Банката е 7,99 % и не е променян за периода по погасителния план.

Установи се по делото, че „П.И.Б.“ АД е изпратила чрез ЧСИ М.К. покани до кредитополучателя /с изх.№ 202-12/02.01.2020 г./ и поръчителите /с изх. № 202-10/02.01.2020 г. и № 202-11/02.01.2020 г./ по процесния договор за банков кредит, с които уведомява адресатите за неизпълнение на задълженията по Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит в общ размер на 11 771,02 евро /към 02.01.2020 г./, от която сума просрочени задължения в размер на 10 334,19 евро, включваща 3 140,44 евро просрочена главница, 7 194,15 евро просрочени лихви. С писмата длъжниците са уведомени, че могат да погасят просрочените задължения доброволно в седемдневен срок от получаването на поканата, в противен случай Банката ще счита кредита за изцяло предсрочно изискуем – ще счита поканата за предизвестие по смисъла на Раздел X, т.10.1.2, б.„а“ от ОУ на „ПИБ“ за кредити на физически лица. Не се спори по делото, а събраните писмени доказателства /материалите по процесното заповедно производство на листи от 24 до 33/, че поканата до кредитополучателя Хр. П. е връчена при условията на чл.47, ал.5 от ГПК - с изтичане на двуседмичният срок на 18.11.2020 г.. поканата до поръчителя П. е връчена при условията на чл.47 от ГПК – с изтичане на 25.09.2020 г. на двуседмичният срок по чл.47, ал.5 ГПК, а поканата до поръчителя К. П. е връчена лично на 01.10.2020 г. Не се събраха доказателства, а и не се твърди по делото, че в определения от кредитора срок за доброволно изпълнение, изтекъл в случая на 25.11.2020 г., задължените по договора лица са извършили погашения.

Установи се, че на 08.12.2020 г. „П.И.Б.“ АД е подала заявление вх. № 84633 по описа на Районен съд-гр.П.за издаване на заповед за изпълнение и

изпълнителен лист по чл.417 от ГПК срещу Хр. К.ов П., ЕГН *****, К. Г. П., ЕГН ***** и К. Х. П., ЕГН ***** за парични вземания, възникнали по силата на Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит, ОУ на „П.И.Б.“ АД за кредити на физически лица, Погасителен план към Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година и Договор за поръчителство от 26.09.2011 г. /2 бр./, при условията на пасивна солидарност, в размер на както следва: 4 576,21 евро, представляваща просрочена главница, дължима по Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, ведно със законната лихва върху сумата, считано от постъпване на заявлението в съда – 08.12.2020 г. до погасяване на вземането; 4 724,14 евро, представляваща непогасена възнаградителна лихва, дължима на основание Раздел II, т.4 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, дължима за периода от 01.01.2012 г. до 25.11.2020 г.; 3 418,63 евро, представляваща обезщетение за забава на просрочени плащания, дължими на основание Раздел II, т.10 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, за периодите от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и 14.05.2020 г. до 25.11.2020 г.; 15,25 евро, представляваща законна лихва върху главницата, начислена за периода от 26.11.2020 г. до 07.12.2020 г.; 12,27 евро, представляваща разходи по кредита за връчване на покани. Съдът е счел заявлението за допустимо и основателно, и е издал Заповед № 9664/11.12.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист за горепосочените вземания. Със заповедта длъжниците са осъдени да заплатят на заявителя съдебни разноски в размер на 498,60 лева заплатена държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение.

Препис от заповедта е надлежно връчена на длъжниците / по изпълнително дело № 83/2021 г. по описа на ЧСИ М.К., рег. № *** на КЧСИ, с район на действие района на БОС/, като в законоустановения срок К. Х. П. и К. П. са подали възражения /с вх. № 8153/24.04.2023 г. и вх. № 8154/24.04.2023 г./ по чл.414 от ГПК, с които са оспорили дължимостта на вземанията по заповедта /без да са релевирани конкретни твърдения и доводи за недължимост на вземанията/. В тази връзка на заявителя е връчено надлежно съобщение за възможността да предяви установителен иск по чл.422 вр. с чл.415, ал.1, т.1 от ГПК за вземанията по процесната заповед за изпълнение срещу длъжниците, оспорили заповедта. В законоустановения срок ищецът е подал

исквата молба, въз основа на която е образувано настоящото дело, за което е уведомен и заповедният съд. В нарочна молба последният е уведомен, че по силата на Договор за цесия от 15.12.2021 г. „П.И.Б.“ АД е цедирала вземанията по процесните договор за банков кредит и договори за поръчителство на „И.Ф.“ ООД, ведно с всички привилегии, обезпечения и други принадлежности, включително изтекли лихви.

Съгласно неоспорения по делото Договор за цесия, сключен на 15.12.2021 г. /на листи 20 -34 вкл./, „П.И.Б.“ АД /цедент/ е продала на „И.Ф.“ ООД /цесионер/ пакет от вземания на цедента, възникнали на основание Договори за кредит, подробно описани в Приложение № 1, представляващо неразделна част от договора, в това число и вземанията по процесния договор за банков кредит. За извършената цесия до кредитополучателя и поръчителите са изпратени уведомления на адресите, посочени в договорите. Безспорно се установи по делото, че на ответниците са връчени нарочни съобщения за извършената цесия, които съобщения са част от приложенията към исквата молба /въз основа на която е образувано делото/.

Несъмнено е по делото, че на 01.10.2021 г. е настъпил крайният падеж по процесния договор за кредит.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Претенциите са допустими – същите са с предмет вземания, за които ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК, съществуването на които /вземания/ е оспорено от ответниците като длъжници по заповедта за изпълнение, в законоустановения срок, т.е. претенциите са предявени от и срещу надлежна страна.

По основателността на спора:

В казуса са предявени при условията на обективно и субективно кумулативно съединяване икове с правно основание чл.422 във връзка с чл.415, ал.1 ГПК във връзка с чл.79, ал.1 ЗЗД, чл.138 ЗЗД, чл.99 ЗЗД, чл.86 ЗЗД във връзка с чл.9 и сл. от Закона за потребителския кредит, обосновани с твърдение за неизпълнение на задължението на кредитополучателя за погасяване на дължимите суми и обявена от банката предсрочна изискуемост на целия дълг на основание чл.10.1.2. от ОУ към договор за банков кредит, която е съобщена на кредитополучателя и поръчителите преди депозиране на

заявлението по чл.417 от ГПК, и срещу които вземания длъжниците /поръчители/ са подали възражение по чл.414 от ГПК в законоустановения срок.

Съгласно т.18 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС, в хипотезата на предявен иск по чл.422, ал.1 от ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. ВКС приема, че обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60, ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Предмет на делото по установителния иск е вземането, основано на представения документ – извлечение от счетоводните книги на банката за вземане, произтичащо от договор за банков кредит, в който размерът и изискуемостта са определени от страните при сключването му. Ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание.

Съгласно задължителните указания, дадени в т.9 от Тълкувателно решение Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк.д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС, съществуването на вземането по издадената заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, като в това производство нормата на чл.235, ал.3 от ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. От посоченото следва извод, че в производството по чл.422 от ГПК съдът е длъжен да съобрази настъпването на падежа на определени вноски, респективно настъпването на

крайният падеж на договора след предявяване на установителната претенция.

Безспорно се установи по делото сключването на релевирия в исковата молба Договор № 022LD – R – 001260 / 26.09.2011 година за банков кредит, по силата на който „П.И.Б.“ АД е предоставила на Хр. К.ов П., ЕГН ***** /кредитополучател/ банков кредит в размер на 4 600 евро. Т.е. установи се по несъмнен начин в процеса, че кредитодателят е изпълнил задължението си да предостави уговорения кредит, чрез превеждането му по посочена в процесния договор банкова сметка с титуляр – кредитополучателя. Ето защо съдът приема за несъмнено установено обстоятелството, че за кредитополучателя по процесното облигационно правоотношение е възникнало задължението да върне на банката предоставения кредит, както и да изпълни останалите уговорени с договора парични задължения – за възнаградителна лихва, а в случай на просрочие на дължимите суми да заплати и наказателна лихва.

Безспорно се доказаха и релевираните от ищеца правоотношения между кредитодателя и всеки от ответниците, възникнали на основание процесните договори за поръчителство от 26.09.2011 г., по силата на които ответниците са се задължили солидарно с кредитополучателя към кредитодателя. Съгласно чл.141 от ЗЗД поръчителят отговаря солидарно с кредитополучателя за всички последици от неизпълнението на главното задължение – главница, лихва, разноски /чл.140 вр. с чл.143 от ЗЗД/, като право на кредитора е да избере срещу кого от солидарните длъжници /срещу кредитополучателя и/или поръчителя/ да поиска изпълнение на цялото задължение /чл.122 от ЗЗД/, при съобразяване разпоредбата на чл.147, ал.1 от ЗЗД.

Безспорно се доказва и преустановяване на погашенията по договора, считано от 01.01.2012 г. Т.е. безспорно се установи по делото релевираното от ищеца неизпълнение на договорните задължения на кредитополучателя да върне кредита, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което от своя страна е породило правото на кредитора да упражни правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем. Несъмнено се установи по делото, че преди подаване на заявлението по чл.417 от ГПК кредитодателят е обявил кредита за изцяло предсрочно изискуем поради настъпване на фактите, обуславящи предсрочната изискуемост, съгласно постигнатите договорености, като

същият /кредитодателят/ е уведомил за това надлежно кредитополучателя и поръчителите. Безспорно се доказва по делото и фактът на настъпване на крайния падеж на процесния договор за банков кредит – 01.10.2021 г., преди приключване на съдебното дирене в настоящия процес.

Относно въведените от ответниците възражения в процеса за нищожност на договора за банков кредит поради нищожност на клаузите, съдържащи се в раздел 4 от ОУ на „П.И.Б.“ АД за кредити на физически лица, регламентиращи едностранна промяна на договорния от страните по процесния банков кредит лихвен процент, съдът прави следните изводи:

От неоспорената от страните и необорена от останалите доказателства по делото съдебно-счетоводна експертиза се установи, че за целия период на действие на процесния договор за кредит, уговореният от страните в чл. 4, раздел II годишен лихвен процент не е променян. Т.е. установи се по делото, че от сключване на договора до настъпване на крайния падеж /01.10.2021 г./ размерът на ГЛП по чл.4 8/от договора/ не е увеличаван едностранно от банката, респективно дължимите от кредитополучателя по договора суми не са били увеличени поради едностранно изменение на ГЛП от страна на банката, от което следва, че в случая не е налице изменение на размера на дължимите суми съгласно договора в ущърб на кредитополучателя. Ето защо дори и да се приеме, че клаузите в раздел IV от ОУ имат неравноправен характер с оглед предвидената за банката възможност едностранно да промени лихвения процент, уговорен с процесния договор, това обстоятелство е ирелевантно за спора.

В допълнение следва да се посочи, че и в хипотезата на нищожност на клаузите в раздел IV от ОУ, представляващи неразделна част от процесния договор за кредит, последният не е нищожен в цялост, тъй като няма пречка той да бъде приложен и изпълнен без тях /клаузите в раздел IV от ОУ/. Както бе посочено по-горе, през целия срок на действие на договора кредитодателят е начислявал ГЛП съгласно уговорката, обективирана в чл.4 от договора, която договорка към момента на сключване на сделката не противоречи на разпоредбите на ЗЗП в редакция към същата дата /сключване на договора/.

В процесния договор за кредит са посочени общия размер на кредита, условията по усвояването му, посочен е размер на годишния лихвен процент и на базовия лихвен процент по кредита – 7,99 %; посочен е годишен процент

на разходите по кредита и общата дължима от кредитополучателя сума, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. В договора не са посочени допусканията, при които годишния лихвен процент на разходите е изчислен, но това обстоятелство не води само по себе си до недействителност на договора, доколкото при липсата на нарочно посочване, важат допусканията на т.3 от Приложение № 1 към Закона за потребителския кредит /в редакция към датата на сключване на процесния договор - ДВ, бр.18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г., изм. и доп., бр. 58/30.07.2010 г., в сила от 31.08.2010 г./. В договора има информация относно условията на издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащанията на погасителните вноски.

С оглед на горното съдът счита, че в случая са изпълнени императивните изисквания на чл.11 от ЗПК и не е налице нищожност по смисъла на чл.22 от ЗПК на процесния договор за кредит в цялост. Предвид на това съдът не обсъжда останалите въведени от ответниците възражения за нищожност на договора за кредит поради нищожност на клаузите в раздел IV от ОУ и неравноправност на същите по смисъла на чл.143 от Закона за защита на потребителите /в редакция ДВ бр. 99 от 2005 г., в сила от 10.06.2006 г./.

Относно релевираното от ответниците възражение за настъпила погасителна давност :

Съгласно чл.110 от ЗЗД всички вземания, за които законът не предвижда по-кратък срок се погасяват с изтичане на петгодишна давност. В чл.111, б.„в“ от ЗЗД е предвидена тригодишна погасителна давност за вземания за наем, лихви и други периодични плащания. Съгласно чл.120 от ЗЗД давността не се прилага служебно, от което следва, че за да бъде зачетена от съда, ответникът следва да се е позовал на изтекъл в негова полза конкретен давностен срок за претендираното вземане.

Относно началото на погасителната давност за вземания на кредитодателя по договор за заем/кредит е налице противоречива съдебна практика като настоящият съдебен състав споделя практиката, съгласно която давността тече от датата на пълната изискуемост на вземането – в случая това е датата на обявяване на предсрочната изискуемост на целия кредит 26.11.2020 г.

В подкрепа на горното следва да се посочи приетото в Тълкувателно

решение № 5/21.01.2022 г. по тълк. дело № 5/2019 г. на ОСГТК, ВКС разрешение, а именно, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл.147, ал.1 от ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотезата на предсрочна изискуемост. В решението е разяснено, че при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да се раздели на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодични дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост.

С оглед на изложеното и предвид датата на депозиране на заявлението по чл.417 от ГПК – 08.12.2020 г., възражението на ответниците за настъпила погасителна давност по отношение на процесните вземания е неоснователно.

Ето защо, по изложените по-горе съображения, съдът намира предявените иски за доказани и основателни, поради което следва да ги уважи изцяло.

По разноските:

С оглед изхода на делото на ответниците не се дължат разноски. Същевременно предвид на своевременно заявеното от ищеца искане за присъждане на съдебни разноски и доказателствата за сторени от страната такива, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца разноски както следва:

сумата от 548,60 лева, от която 498,60 заплатена държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение, направени в заповедното производство /ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на Районен съд-гр.П., от която дължима от всеки от ответниците в размер на 274,30;

разноски в настоящото исково производство в размер на 593, 48 лева заплатена държавна такса и 150 лева платено възнаграждение на вещо лице, от която дължима от всеки от ответниците в размер на 371,74 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО съществуването на вземания на „ИН. Ф.“

ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. В. бул.“Сл.“ № **, СГРАДА МОЛ В., Тяло *, ет.* в качеството на частен правопреемник на „П.И.Б.“ АД, ЕИК ****, от К. Г. П., ЕГН ***** от град П., ул.“Ц.С.“ № * и К. Х. П., ЕГН ***** от град П., ул.“Ц.С.“ № *, в качеството на солидарни длъжници, за които е издадена Заповед по чл.417 ГПК за изпълнение на парично вземане с № 9664 /11.12.2020 г. по ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на Районен съд –град П., а именно:

4 576,21 /четири хиляди петстотин седемдесет и шест евро и двадесет и един евроцента/ евро, представляваща просрочена главница, дължима по Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година и обезпечен с Договори за поръчителство от 26.09.2011 година,, ведно със законната лихва върху сумата, считано от постъпване на заявлението в съда – 08.12.2020 г. до погасяване на вземането;

4 724,14 /четири хиляди седемстотин двадесет и четири евро и четиринадесет евроцента/ евро, представляваща непогасена възнаградителна лихва, дължима на основание Раздел II, т.4 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, дължима за периода от 01.01.2012 г. до 25.11.2020 г.;

3 418,63 /три хиляди четиристотин и осемнадесет евро и шестдесет и три евроцента/ евро, представляваща обезщетение за забава на просрочени плащания, дължими на основание Раздел II, т.10 от Договор за банков кредит № 022LD – R – 001260, сключен на 26.09.2011 година, за периодите от 01.01.2012 г. до 12.03.2020 г. и 14.05.2020 г. до 25.11.2020 г.;

15,25 /петнадесет евро и двадесет и пет евроцента/ евро, представляваща законна лихва върху главницата, начислена за периода от 26.11.2020 г. до 07.12.2020 г.;

12,27 /дванадесет евро и двадесет и седем евроцента/ евро, представляваща разходи по кредита за връчване на покани.

ОСЪЖДА К. Г. П., ЕГН ***** от град П., ул.“Ц.С.“ № * да заплати на „ИН. Ф.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр.В., бул.“Сл.“ № **, СГРАДА МОЛ В., Тяло *, ет.* в качеството на частен правопреемник на „П.И.Б.“ АД, ЕИК ****, съдебни разноси както следва:

274,30 /двеста седемдесет и четири лева и тридесет стотинки/ лева, сторени

в заповедното производство /ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на Районен съд-гр. П.;

371,74 /триста седемдесет и един лева и седемдесет и четири стотинки/ лева сторени в настоящото исково производство.

ОСЪЖДА и К. Х. П., ЕГН ***** от град П., ул.“Ц.С.“ № * да заплати на „ИН. Ф.“ ООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр.В., бул.“Сл.“ № ***, СГРАДА МОЛ В., Тяло *, ет.* в качеството на частен правоприемник на „П.И.Б.“ АД, ЕИК ****, съдебни разноси както следва:

274,30 /двеста седемдесет и четири лева и тридесет стотинки/ лева, сторени в заповедното производство /ч.гр.д. № 1320/2020 г. по описа на Районен съд-гр. П.;

371,74 /триста седемдесет и един лева и седемдесет и четири стотинки/ лева сторени в настоящото исково производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Бл.в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П. _____